

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “เพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย” เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์ไทยทั้งหมด 25 เรื่อง เพื่อหาความหมายเพศสภาพและเพศวิถีของตัวละครชายรักชาย อีกทั้งวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องและการเล่าเรื่องเพื่อสื่อความหมายเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายในภาพยนตร์ไทยและนำมาประมวลผลจนเห็นถึงความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายและกลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อสื่อความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย

จากการวิเคราะห์เพศสภาพและเพศวิถีตัวละครชายรักชายเพื่อหาความหมายและกลวิธีการเล่าเรื่อง ผู้วิจัยได้แบ่งผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย

การวิเคราะห์เพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย ผู้วิจัยพบว่า เพศสภาพของตัวละครชายรักชายที่พบมากที่สุดเป็นอันดับแรกคือตัวตลก ส่วนเพศสภาพของชายรักชายที่พบน้อยที่สุดในภาพยนตร์ คือ บุคคลปกติ เพศสภาพของตัวละครชายรักชายนั้นเกิดจากสังคมและวัฒนธรรมในภาพยนตร์มีส่วนในการกำหนดความหมายของเพศสภาพชายรักชาย ที่มีผลต่อบทบาท หน้าที่ สิทธิของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์ โดยผ่านจากด้านทัศนคติทางสังคมในการแสดงออกในความเป็นชาย ความเชื่อในสังคมที่ว่าเพศนั้นมีแค่เพศชายและเพศหญิง ความคิดทางอุดมการณ์ทางเพศในการให้ผู้ชายเป็นใหญ่ คุณค่าของสังคมในการให้สิทธิเพศประเพณีจารีตที่เคร่งครัดต่อระบบทางเพศ บรรทัดฐานทางสังคมในการให้ความสำคัญกับความรักต่างเพศ ซึ่งสิ่งนี้ได้กล่าวถึงว่าเกิดจากการกำหนดของสังคมต่อการประกอบสร้างเพศสภาพของชายรักชาย ทั้งนี้ยังพบว่าตัวละครชายรักชายนั้นสามารถมีหลายเพศสภาพได้โดยเพศสภาพแต่ละความหมายนั้นไม่ได้ถูกกำหนดตายตัวจากสภาพสังคมหรือวัฒนธรรมในภาพยนตร์

ในส่วนของเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทยนั้น ผู้วิจัยพบว่า เพศวิถีของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์นั้นมีอยู่ 4 รูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบนั้นเกิดจากวิถีทางเพศของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์ในการแสดงออกทางอัตลักษณ์ทางเพศ ความปรารถนาทางเพศ วิถีปฏิบัติทางเพศ ความพึงพอใจทางเพศ การแสดงท่าทีทางเพศ ซึ่งลักษณะการแสดงเพศวิถีของตัวละครชายรักชายนั้นยังถูกกำหนดจากระบบความคิดและความเชื่อเรื่องเพศจากสังคมในภาพยนตร์ด้วย ต่อการกำหนดความหมายของเพศวิถีชายรักชาย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายในภาพยนตร์นั้น จะแตกต่างกันตรงที่ความหมายของความเป็นชายรักชายในบุคคลนั้น ซึ่งความหมายชายรักชายที่เกิดจากเพศสภาพนั้นจะเป็นลักษณะความหมายที่เกิดจากความคิด การกำหนด คุณค่าความหมายของสังคมและวัฒนธรรมที่จะมากำหนด ควบคุม ให้ตัวบุคคลที่เป็นชายรักชายนั้นมีความหมายอย่างไร และจากความหมายดังกล่าวทำให้มีบทบาท หน้าที่ สิทธิของคนๆ นั้น แตกต่างกันไปตามสภาพความเป็นชายรักชายที่แต่ละสังคมจะคอยกำหนดไว้ ในขณะที่ความหมายของชายรักชายที่เกิดจากเพศภีนั้นจะเป็นลักษณะความหมายที่เกิดจากความคิด การกำหนด คุณค่าความหมายชายรักชายของปัจเจกหรือตัวบุคคลนั่นเองที่จะมากำหนดเอง และต้องการถ่ายทอดความหมายนั้นไปยังสังคมให้รับรู้ถึงความหมายที่ตนเองกำหนด แต่การกำหนดความหมายชายรักชายของตนเองนั้นย่อมจะอยู่ภายใต้ระบบความคิดทางสังคม

ส่วนที่ 2 กลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อสื่อความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย

ในส่วนของกลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อสื่อความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทยนั้น ผู้วิจัยแบ่งเป็น 3 กลวิธีหลักๆ ดังนี้

1. กลวิธีการเล่าเรื่องแบบโครงสร้าง

กลวิธีนี้มีส่วนสำคัญในการทำให้ทราบความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายผ่านโครงสร้างการเล่าเรื่อง โดยการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ได้มีตัวละครกระทำการต่างๆ มากมายต่อตัวละครชายรักชาย หรือการกระทำของตัวละครชายรักชายเอง ซึ่งการกระทำดังกล่าวนั้น จะแฝงด้วยความหมายลึก (Latent Meaning) ไว้ ซึ่งความหมายเร้นดังกล่าวเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดความหมายเพศสภาพและเพศวิถีของตัวละครชายรักชาย ตำแหน่งของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์เป็นส่วนสำคัญในการกำหนดความหมายเร้นนั้น

2. กลวิธีการสร้างความหมายคู่ตรงข้าม

กลวิธีการสร้างความหมายคู่ตรงข้ามระหว่างตัวละครนั้น ถือเป็นส่วนสำคัญในการสร้างความแตกต่างระหว่างตัวละครระหว่างเพศกับตัวละครชายรักชายหรือความรักระหว่างเพศและความรักเพศเดียวกัน ซึ่งภาพยนตร์นั้นสร้างตัวละครระหว่างเพศในแง่บวกในทางตรงข้ามตัวละครชายรักชายจะเป็นในแง่ลบโดยทันที จากลักษณะการสร้างความหมายคู่ตรงข้ามนั้นส่วนใหญ่ตัวละครระหว่างเพศมักจะถูกสร้างในคุณลักษณะต่างๆ ที่สื่อถึงความหมายในด้านดี และตัวละครชายรักชายมักจะสื่อในความหมายในด้านที่ไม่ดีจากความขัดแย้งดังกล่าวดังกล่าวนำไปสู่การคลี่คลายด้วยการที่ตัวละครระหว่างเพศจะได้รับการยอมรับส่วนตัวละครชายรักชายจะได้รับการปฏิเสธ จากสภาพสังคมและวัฒนธรรมในภาพยนตร์ที่ยอมรับในเพศชายเพศหญิงและไม่ยอมรับ

บุคคลชายรักชายซึ่งความหมายคู่ตรงข้ามนั้นมีส่วนในการกำหนดความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชาย

3. กลวิธีการใช้รหัส

กลวิธีการใช้รหัสนั้น ภาพยนตร์มีการนำรหัสต่างๆ มาใช้ในการกำหนดความหมายของชายรักชายในภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกายของตัวละครชายรักชายที่มีส่วนในการสร้างความหมายต่อชายรักชายได้เพราะการแต่งกายของตัวละครชายรักชายจะไม่เหมือนกับตัวละครผู้ชายหรือตัวละครผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า เครื่องประดับ และการแต่งหน้า ซึ่งสิ่งดังกล่าวมีส่วนอย่างมากในการสร้างความหมาย นอกจากนี้บทสนทนาระหว่างตัวละครอื่นกับตัวละครชายรักชายก็เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในการสร้างความหมายให้กับตัวละครชายรักชาย ซึ่งบทสนทนาที่มีการสนทนากันนอกจากสร้างความหมายตรงแล้วยังปรากฏความหมายแฝงมาด้วย ซึ่งความหมายแฝงนั้นมีผลต่อการสร้างความหมายชายรักชาย อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครนั้นก็สามารถที่สร้างความหมายระหว่างตัวละครชายรักชายกับตัวละครอื่นได้เช่นกัน และนิสัยของตัวละครชายรักชายมีส่วนในการสร้างความหมายของชายรักชาย เนื่องจากสภาพหรือบริบททางสังคมหรือวัฒนธรรมในภาพยนตร์นั้น จะเป็นตัวกำหนดความเชื่อ ความคิด บรรทัดฐานทางเพศ ทำให้มีผลต่อการสร้างนิสัยของตัวละครชายรักชายได้

6.2 อภิปรายผล

เมื่อได้นำผลจากการวิจัยมาเปรียบเทียบกับข้อสันนิษฐานเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่าความสอดคล้องกันในประเด็นที่ว่าเพศสภาพของตัวละครชายรักชายที่ปรากฏในภาพยนตร์ถูกกำหนดความหมายจากสังคมและวัฒนธรรมนั้น โดยผ่านจากความคิด ความเชื่อ ทศนคติ คุณค่า และบรรทัดฐานทางเพศของสังคม ในส่วนของเพศวิถีก็มีความสอดคล้องกันในแง่ที่ตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์ได้กำหนดในอัตลักษณ์ทางเพศ ความปรารถนาทางเพศ ความพึงพอใจทางเพศจากตัวละครชายรักชายเอง แต่พบว่าความหมายจากเพศวิถีชายรักชาตินั้นยังถูกกำหนดจากระบบความคิด ความเชื่อเรื่องเพศจากสังคมในภาพยนตร์ด้วย

เมื่อนำความหมายเพศสภาพของชายรักชายมาพิจารณาในรายละเอียดต่างๆ แล้วพบว่าเพศสภาพนั้นมีความหลากหลายไม่มีรูปแบบตายตัวสามารถปรับเปลี่ยนไปได้ตามสภาพสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Aihwa Ong and Micheal Peletz (1995) ที่กล่าวว่า เพศสภาพเป็นเรื่องของกระบวนการเลื่อนไหล ไม่ตายตัว ไม่แน่นอน และมีการเปลี่ยนแปลง และเพศสภาพยังประกอบขึ้นจากอุดมการณ์ที่หลากหลายที่ขัดแย้งและปรับเปลี่ยนตลอดเวลาตามบริบทวัฒนธรรมและสังคมนั้นๆ ซึ่งผู้วิจัยก็พบว่าสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ความหมายเพศสภาพก็จะเปลี่ยนไปตามด้วย นอกจากนี้เพศสภาพนั้นยังเกิดจากอุดมการณ์

ความเชื่อ ทศนคติต่างๆ ที่ขัดแย้งกันอยู่ ระหว่างระบบสองเพศกับความหลากหลายทางเพศ ระบบรักต่างเพศและรักเพศเดียวกัน นอกจากผู้วิจัยยังพบว่า เพศสภาพ นั้นถูกกำหนดโดยมิติต่างๆ ของสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ วิลาลินี พิพิธกุล และกิตติ กันภัย (2546) ว่า ปัจจัยทางวัฒนธรรมและสังคมมีส่วนในการกำหนดความเชื่อ ทศนคติ มายาคติ รวมถึงประเพณีต่างๆ ที่ถูกทำให้กลายเป็นบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งผู้วิจัยพบว่ามิติต่างๆ ที่กล่าวมานี้มีส่วนต่อการกำหนดความหมายเพศสภาพของชายรักชาย

เมื่อนำความหมายเพศวิถีของชายรักชายมาพิจารณาในรายละเอียดต่างๆ แล้วพบว่า เพศวิถีนั้นถูกควบคุมโดยสังคมในการแสดงออกในอัตลักษณ์ทางเพศหรือพฤติกรรมต่างๆ ทางเพศของชายรักชาย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Michel Foucault (1978) ที่กล่าวว่า เพศวิถีนั้นถูกประกอบสร้างจากสังคมเพื่อที่จะให้อำนาจในการควบคุมความต้องการแต่ละบุคคลในการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจาก “รูปแบบรักต่างเพศ” และอำนาจยังผลิตและกำหนดรายละเอียดของเพศ ซึ่งผู้วิจัยก็พบว่า การแสดงออกในอัตลักษณ์ทางเพศ ความปรารถนาทางเพศ ความพึงพอใจทางเพศ ของชายรักชายนั้นถูกสังคมกำหนดในรายละเอียดในมิติต่างๆ ที่กล่าวมาว่าสิ่งใดที่สังคมเห็นว่าปกติหรือผิดปกติ

ดังนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่า เพศสภาพนั้นก็คือ ผลผลิตทางสังคมและวัฒนธรรมชนิดหนึ่งที่เกิดจากความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม อุดมการณ์ ที่นำไปอธิบายในการแสดงทางเพศของมนุษย์ ในระบบความสัมพันธ์ของสังคมล้วนแต่มีเรื่องเพศสภาพเข้าไปเกี่ยวข้องอยู่ตลอดเวลา และการที่เพศสภาพเป็นเสมือนส่วนหนึ่งของโครงสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมนี้เอง ทำให้ความแตกต่างทางเพศสภาพของชายหญิงและชายรักชายได้ถูกทำให้มองไม่เห็นหรือกลายเป็นความเคยชิน กลายเป็นเรื่องธรรมชาติสำหรับความเข้าใจส่วนใหญ่ของสังคม และผู้วิจัยพบว่า จากการนำเสนอความหมายเพศสภาพของชายรักชายในภาพยนตร์นั้นพบว่า สังคมและวัฒนธรรมไทยในปัจจุบันยังคงไม่ยอมรับในการแสดงออกทางเพศของชายรักชาย จึงได้ประกอบสร้างความหมายเพศสภาพของชายรักชายว่าเป็นสิ่งที่ดูตลกและขบขัน เพราะสังคมไทยนั้นยังคงมีความคิดทศนคติ ประเพณีจารีตที่เคร่งครัดในระบบทางเพศมาตั้งแต่สมัยอดีต การยอมรับในความเป็นปกติของชายรักชายนั้นจึงเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ยาก ในด้านของเพศวิชานั้น สังคมไทยยังคงกำหนดว่าการแสดงออกในความเป็นชายและความเป็นหญิงตามเพศสรีระของตนเอง รวมไปถึงการแสดงความรักระหว่างเพศนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องและชอบธรรม ดังนั้นวิถีทางเพศที่แสดงเบี่ยงเบนไปจากนี้ สังคมจะถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดปกติและยอมรับไม่ได้ จึงต้องมีการควบคุมไว้ ทำให้คนในสังคมนั้นรับรู้และแยกแยะในความเป็นปกติและผิดปกติในการแสดงออกทางเพศของบุคคลแต่ละบุคคล ดังนั้นความหมายเพศวิถีของชายรักชายที่ภาพยนตร์นำเสนอขึ้น

ในส่วนของการวิเคราะห์เรื่องเพื่อทำความเข้าใจเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์นั้น ผู้วิจัยพบว่า สื่อภาพยนตร์นั้นมีส่วนสำคัญในการประกอบสร้างเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายโดยภาพยนตร์นั้นมีกลวิธีในการเล่าเรื่องด้วยวิธีต่างๆ เพื่อกำหนดเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายทำให้ผู้ชมนั้นรับรู้ถึงสิ่งที่ภาพยนตร์นำเสนอซึ่งมีความเป็นจริง ดังนั้นภาพยนตร์จึงเป็นตัวสำคัญในการสร้างความเป็นจริงทางสังคม สอดคล้องกับกล่าวของ Stuart Hall ที่กล่าวว่า สื่อเป็นกลไกด้านอุดมการณ์ของสังคมโดยสื่อจะทำหน้าที่เป็นตัวประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม ทำให้ผู้ชมนั้นรับรู้ถึงความเป็นจริงในสิ่งที่สื่อนำเสนอเท่านั้นจนคิดว่ามันคือความจริงทั้งหมด ซึ่งเป็นไปตามคำกล่าวของ Peter Berger และ Thomas Luckmann (1966) ที่กล่าวว่า โลกแห่งความหมายนั้นคือความรู้ที่เราได้รับมาเพียงบางส่วนของโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งในความเป็นไปตามธรรมชาติว่า “เพศสภาพ” และ “เพศวิถี” ของชายรักชายนั้นเป็นอย่างไร มีความแตกต่างกันหรือไม่ในแต่ละสังคมและวัฒนธรรม เพราะเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายในแต่ละสังคมและวัฒนธรรมในโลกนี้ล้วนมีความแตกต่างกันตามความหมายที่ถูกสร้างจากสังคมและวัฒนธรรมนั้น ดังนั้นสังคมจึงต้องมีการสร้างความหมายขึ้นเพื่อที่จะสามารถกำหนดและอธิบายได้ว่า เพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายเป็นอย่างไรในสังคมไทยและวัฒนธรรมที่มีความคิดความเชื่อ ทศนคติ บรรทัดฐานเกี่ยวกับระบบทางเพศ ซึ่งระบบความคิดนั้นจะถูกสถาบันสื่อมวลชนซึ่งเป็นสถาบันสำคัญในการประกอบสร้างและหล่อหลอมความรู้ของผู้ชมที่ได้รับชมจากสื่อมาจนเกิดจากการสะสมมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นคลังแห่งความรู้ (Stock of Knowledge) ซึ่งทำให้มนุษย์กำหนดท่าทีต่อสิ่งๆ นั้นอย่างเคยชินในชีวิตประจำวัน เช่น เรามองบุคคลที่เป็นชายรักชายเป็นคนอย่างไร เพศสภาพและเพศวิถีของบุคคลกลุ่มนี้เป็นอย่างไรในความคิดของเรา เรามีความคาดหวังหรือยอมรับอย่างไร จากความเคยชินดังกล่าวนั้นก็กลายเป็น “ความเป็นจริงทางสังคม” ในที่สุด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับสมมุติฐานของ Gergen (1998) ที่ว่ามนุษย์จะเข้าใจความเป็นจริงใดๆ ได้หรือไม่ เพียงใด ย่อมเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดโดยแบบของสื่อมวลชนขณะนั้น ความรู้ที่มนุษย์ได้รับนั้นเป็นเพียงสภาวะการณ์ต่างๆ ที่เป็นอยู่ของคนในสังคมมากกว่าความเป็นจริงตามภาวะวิสัยภายนอกประสบการณ์ของมนุษย์ ดังนั้นการที่คนในสังคมมีการรับรู้ต่อเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายเป็นอย่างไรนั้น เกิดจากการประกอบสร้างของสื่อทั้งสิ้น

จากความเป็นจริงที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ ซึ่งหมายถึง โลกแห่งสังคมหรือโลกแห่งสัญลักษณ์ที่ห่อหุ้มแวดล้อมเราอยู่นั้น เกิดจากการนิยามให้ความหมายของคำโดยสังคมนั้นเป็นคนกำหนด เช่น ชายรักชายเป็นอย่างไร การแต่งงานระหว่างเพศเดียวกันผิดหรือไม่ จากการนิยามความหมายดังกล่าวของสังคมนั้น ทำให้สิ่งที่เรียกว่า “ค่านิยม” ขึ้นมาทำให้คนในสังคมยังคงมีการถกเถียงกันในปัจจุบัน ซึ่งผู้วิจัยได้สังเกตว่า การที่เราให้คุณค่าในความหมายของเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายเป็นอย่างไรนั้น ขึ้นกับเราว่าประสบการณ์ในชีวิตของเรานั้นได้สัมผัส เรียนรู้ และเข้าใจ

ต่อสิ่งนั้นในลักษณะใด สังคมที่บุคคลนั้นได้อาศัยอยู่มีการให้ความหมายในเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายอย่างไรบ้าง ทั้งนี้ยังขึ้นกับข้อมูลที่ได้รับจากสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เช่นกัน รวมไปถึงสื่อประเภทบุคคลที่บุคคลนั้นได้มีการปฏิสัมพันธ์ด้วย ดังนั้นสิ่งที่ภาพยนตร์ได้นำเสนอนั้นไม่ใช่สิ่งที่เป็นความจริงทั้งหมด หากแต่เป็นเพียงส่วนหนึ่งในสังคมเท่านั้นที่สื่อได้มีการพยายามที่จะหยิบมาเพื่อที่จะนำเสนอหรือตอกย้ำซ้ำเพื่อที่จะบอกถึงความต้องการหรืออุดมการณ์ ค่านิยม ความคิด ต่อเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในสังคมไทย ซึ่งเป็นลักษณะความคิดแบบหลังโครงสร้างนิยม (Post-Structuralist) ที่ว่าการสร้างความเป็นจริงต่อเรื่องเพศที่ผ่านมาพยายามแบ่งแยก กีดกัน จนทำให้เกิดคู่ตรงข้ามระหว่าง “เพศปกติ” (Normative) และ “เพศที่ผิดปกติ” (Deviance) การเกิดคู่ตรงข้ามหรือการแบ่งแยกขั้วนั้นทำให้เกิดการยึดมั่นความจริงแบบตายตัว หรือทำให้คิดว่าอัตลักษณ์เป็นสิ่งคงที่และมีเอกภาพ เช่น เมื่อเราคิดว่าชายรักชายถูกกีดกันและไม่ยอมรับจากสังคม หรืออยู่ตรงข้ามกับรักต่างเพศ เราจะยิ่งตอกย้ำเพศสภาพและเพศวิถีที่ผิดปกติของชายรักชาย สิ่งเหล่านี้คืออำนาจที่ระบบรักต่างเพศหรือระบบชายจริงหญิงแท้พยายามที่จะกดทับกลุ่มชายรักชายหรือที่เรียกว่า “Heteronormativity” ที่อำนาจและความรู้แน่นมาจากระบบรักต่างเพศ อำนาจดังกล่าวนี้มองระบบทางเพศแบบ “ความจริงแท้” โดยละเอียดที่จะมองความหลากหลายของการแสดงความหมาย การแสดงพฤติกรรม และอารมณ์ความรู้สึกทางเพศในรูปแบบอื่นๆ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า การที่เราจะรับรู้และเข้าใจในความเป็นจริงใดๆ นั้นบุคคลจึงควรจะมีการแยแยะระหว่างความเป็นจริงในสังคมที่เราสัมผัสอยู่กับความเป็นจริงในภาพยนตร์ ซึ่งจากการนำเสนอในเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายในภาพยนตร์ไทยแล้ว แสดงให้เห็นว่าในสังคมไทยแม้จะมีการยอมรับในเรื่องดังกล่าว แต่สังคมก็ยังไม่คาดหวังและเต็มใจที่จะยอมรับความเป็นปกติของกลุ่มชายรักชายจริงๆ จึงต้องมีการที่จะนำเสนอในลักษณะแฝงนัยที่สื่อถึงการไม่ยอมรับและต่อต้านในความเป็นชายรักชายผ่านสถาบันที่มีส่วนสำคัญในการสร้างความรู้และทัศนคติแก่ผู้รับให้มีลักษณะเช่นเดียวกับความคิดของสังคม ซึ่งสถาบันนั้นก็คือ สถาบันสื่อมวลชน ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการประกอบสร้างความคิด ความเชื่อ ทัศนคติ และอุดมการณ์ของสังคมและวัฒนธรรมในการกำหนดการประกอบสร้างความหมายเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชาย แต่ผู้วิจัยก็พบว่าในช่วงเวลาที่ผ่านมาหลายปีนั้นการนำเสนอเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายในภาพยนตร์ไทยนั้นเริ่มเปิดกว้างและนำเสนอในลักษณะที่มีความหลากหลายในมิติต่างๆ ในเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายมากกว่าในอดีต เช่น ภาพยนตร์เรื่อง “ความสุขของกะทิ” และ “A moment in June ณ ละครรัก” ที่เป็นภาพยนตร์แนว Drama แต่ก็มีการนำเสนอในเพศสภาพและเพศวิถีของตัวละครชายรักชายที่ได้รับการยอมรับจากสังคม โดยสังคมนั้นไม่มีการกล่าวถึงในความเป็นชายรักชายเลย ในภาพยนตร์เรื่อง “หอแก้วแตก แหกกระเจิง” ที่นำเสนอ

เรื่องราวของตัวละครชายรักชายโดยเฉพาะ โดยตัวละครชายรักชายนั้นมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องและสามารถแก้ไขปัญหาในภาพยนตร์ได้ แต่ภาพลักษณ์ดังกล่าวยังคงนำเสนอในลักษณะที่เน้นความตลกของตัวละครเป็นหลัก ไม่ว่าจะเป็นชื่อภาพยนตร์ ลักษณะท่าทางตัวละคร แสดงให้เห็นว่าภาพยนตร์นั้นแม้จะพยายามนำเสนอว่าแม้ชายรักชายจะเป็นตัวตลกในสายของคนในสังคมนั้น แต่ก็อยากให้สังคมนั้นยอมรับในความเป็นตลกของชายรักชายว่าไม่ใช่สิ่งที่ผิดหากแต่เป็นการนำเสนอตัวตน (Identity) ของกลุ่มบุคคลเหล่านี้

การอธิบายความจริงเกี่ยวกับตัวตนทางเพศมีรากฐานมาจากกระแสความคิดหลังโครงสร้างนิยมที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับวิธีการสร้างความจริงในโลกที่ว่า ความเป็นสากลในเรื่องเพศเป็นลักษณะเรื่อง “ลักษณะเฉพาะ” เพื่อทำให้เห็นความซับซ้อนที่ปรากฏอยู่ในเรื่องเพศ ความแตกต่างในบุคคลหรือในตัวตนในบุคคล เช่น ความแตกต่างที่เกิดขึ้นในกลุ่มชายรักชาย บุคคลข้ามเพศ ซึ่งกลุ่มบุคคลเหล่านี้ไม่ได้มีเอกภาพเดียวกัน แต่มีความซับซ้อนในการแสดงตัวตนที่ต่างกัน เมื่ออัตลักษณ์ทางเพศที่ปรากฏอยู่ในตัวคนเป็นสิ่งที่ไม่มีเอกภาพ ดังนั้น อัตลักษณ์ชาย หญิง เกย์ ไบเซ็กชวล เลสเบี้ยน กะเทย คนข้ามเพศ ก็ล้วนแต่เป็นอัตลักษณ์ที่ไม่มีแก่นแท้แน่นอน หากแต่มีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปตามความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวคนกับสังคม โดยแท้จริงแล้วทั้งเพศสภาพและเพศวิถีนั้นเป็นสิ่งที่เป็ผลที่เกิดจากการสร้าง “ความรู้” และความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันในสังคมเพราะกระบวนการสร้างความรู้นั้นเกิดจากการใช้อำนาจของกลุ่มคนเพื่อตอกย้ำอัตลักษณ์ของตนเองเพื่อปลดปล่อยหรือเพื่อต่อต้านอัตลักษณ์ของบุคคลบางกลุ่มเพื่อกดดันและควบคุม การช่วงชิงความหมายดังกล่าวทำให้เกิดกระบวนการสร้างความหมายทางเพศซึ่งเป็นเรื่องที่ถูกสร้างและเปลี่ยนแปลงได้

6.3 ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

1. งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาตัวละครชายรักชายทั้งบทบาทตัวละครหลัก ตัวละครรอง และตัวประกอบ ซึ่งตัวละครชายรักชายในบทบาทของตัวประกอบในภาพยนตร์นั้น ส่วนใหญ่มิติของตัวละครนั้นไม่หลากหลายและภาพยนตร์ที่ผู้วิจัยนั้นส่วนใหญ่ตัวละครจะเป็นตัวประกอบ ซึ่งถ้ามีการศึกษาตัวละครชายรักชายในบทบาทของตัวละครหลักมากขึ้นหรือศึกษาภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องราวของชายรักชายโดยเฉพาะนั้น จะทำให้รู้มิติต่างๆ มากขึ้นในสังคมและวัฒนธรรมในภาพยนตร์ที่มีส่วนสำคัญในการกำหนดเพศสภาพและเพศวิถี

2. สังคมไทยควรจะเปิดรับในสิทธิเสรีภาพทางเพศมากขึ้น ยอมรับในความแตกต่างทางเพศ เพราะบุคคลแต่ละบุคคลนั้นล้วนแต่มีอัตลักษณ์และการแสดงตัวตนทางเพศออกมาแตกต่างกันตามแต่บริบททางสังคมและวัฒนธรรมนั้นๆ เพราะเพศสภาพและเพศวิถีนั้นล้วนเป็นสิ่งไม่คงที่สามารถเปลี่ยนได้ตลอดเวลา ดังนั้นคนในสังคมไม่ควรจะยึดติดในรูปแบบที่ตายตัว

6.4 ข้อจำกัดการวิจัย

1. งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างภาพยนตร์เท่านั้น ไม่มีการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชากรและผู้ผลิตภาพยนตร์หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตภาพยนตร์ ถ้ามีการศึกษาเพิ่มเติมในกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวก็จะทำให้น่าสนใจยิ่งขึ้น
2. งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาเฉพาะบริบทสังคมและวัฒนธรรมในสังคมไทยเท่านั้น ถ้ามีการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนของบริบททางสังคมและวัฒนธรรมในภาพยนตร์ต่างประเทศ เช่น ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น และอินเดีย แล้วนำมาเปรียบเทียบในด้านเพศสภาพและเพศวิถีของตัวละครชายรักชาย จะมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น
3. งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาเฉพาะเพศสภาพและเพศวิถีของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์ แต่ถ้ามีการศึกษาเกี่ยวกับตัวละครชายรักชายที่มีความสัมพันธ์ระหว่างความตลกกับตัวละครที่เป็นผี ซึ่งมักจะพบเจอในภาพยนตร์ไทยเท่านั้นก็นำตัวละครชายรักชายมาใช้ร่วมกับตัวละครผี อาจทำให้เกิดข้อมูลที่น่าสนใจยิ่งขึ้นในความสัมพันธ์ดังกล่าว